

Είμαστε επτά τον αριθμό, καθισμένοι γύρω από το τραπέζι συσκέψεων του υπουργού. Οι τέσσερίς μας συγκροτούν σετάκια ανά δύο, ντε πιες όπως λέει τα ταγιέρ η Αδριανή. Το ένα σετάκι είναι ο αρχηγός με τον Σταθάκο, το άλλο ο Γκίκας με την αφεντιά μου. Οι άλλοι δύο, ο υπουργός με τον Αναγνώστου, τον ανακριτή της υπόθεσης, είναι λιγότερο σετάκι και περισσότερο τεθλιμμένοι συγγενείς στην ίδια κηδεία. Ο μόνος απαθής στην ομήγυρη είναι ο ιατροδικαστής Σταυρόπουλος, δίπλα μου.

Πιάνω με την άκρη του ματιού μου τον Γκίκα, που κάθεται αριστερά μου. Μοιράζεται το βαρύ και σοβαρό ύφος των υπολοίπων, αλλά είμαι βέβαιος ότι μέσα του λέει: «Χάρη μου κάνατε που με αφήσατε απέξω. Τώρα να τα λουστείτε μόνοι σας». Δεν έχει άδικο. Μπορεί ο Γκίκας να μην είναι καλύτερος αστυνομικός από εμάς τους υπόλοιπους, έχει όμως σίγουρα το μοναδικό ταλέντο να φυλάει τα νώτα του, καμιά φορά, εμμέσως, και τα δικά μου.

«Αντιμετωπίζουμε μια πολύ σοβαρή όσο και ανεπιθύμητη κατάσταση» λέει ο υπουργός, που βρίσκει τα σωστά λόγια για τον επικήδειο. «Έχουμε έ-

ναν ύποπτο στην υπόθεση των δύο αρχικών δολοφονιών. Τα στοιχεία που προέκυψαν εις βάρος του ήταν αρκούντως επιβαρυντικά, κάτι που επιβεβαίωσε άλλωστε και ο κύριος ανακριτής, εξ ου και τον προφυλάκισε». Το τελευταίο είναι υπονοούμενο ότι η τελική ευθύνη είναι του ανακριτή, αφού εκείνος προφυλάκισε τον Οκάμπα.

«Με τη σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα» διευκρινίζει ο Αναγνώστου, και επιμερίζει με τη σειρά του τη δική του ευθύνη.

«Ασφαλώς» παραδέχεται ο υπουργός. «Από σήμερα όμως έχουμε άλλο ένα θύμα, το οποίο επίσης μας εκθέτει διεθνώς. Ο Χένρικ ντε Μορ ήταν στέλεχος του οίκου αξιολόγησης Γουόλας και Τσένυ. Η δολοφονία του, μετά από εκείνη του Ρόμπινσον, δυσχεραίνει ακόμα περισσότερο τη θέση μας, γιατί αποκλείεται να έγινε από τον ίδιο δράστη, αφού αυτός είναι προφυλακισμένος. Το ερώτημα, στο οποίο καλούμαστε, συνεπώς, να απαντήσουμε, είναι αν συλλάβαμε λάθος πρόσωπο ή αν έχουμε να κάνουμε με δύο δράστες».

Περιμένει απάντηση, αλλά κανείς δεν παίρνει το λόγο. Τώρα όλοι φυλάνε τα νώτα τους και περιμένουν από τον διπλανό τους να πάρει την πρωτοβουλία. Ο ανακριτής με το δίκιο του, γιατί η αστυνομία κάνει τις έρευνες. Ο Γκίκας κι εγώ επειδή δε συμμετείχαμε σ' αυτές, συνεπώς γιατί να εκφέρουμε γνώμη; Ο αρχηγός γυρίζει και κοιτάζει τον Σταθάκο, σα να του λέει ότι αυτός πρέπει να μιλήσει πρώτος, αφού είναι ο υπεύθυνος για την έρευνα.

Ο Σταθάκος το πιάνει και επαναλαμβάνει τη θεωρία που είπε και σ' εμένα. «Κατά τη γνώμη μου έχουμε να κάνουμε με δύο διαφορετικούς δράστες. Πιάσαμε τον έναν, αλλά ο δεύτερος εξακολουθεί να κυκλοφορεί ελεύθερος και να σκοτώνει».

«Αποκλείεται» λέει κοφτά και κατηγορηματικά ο Σταυρόπουλος.

«Γιατί;» τον ρωτάει ο υπουργός.

«Να σας εξηγήσω, κύριε υπουργέ. Όταν έχουμε απανωτές δολοφονίες με όπλο, η βαλλιστική έρευνα μπορεί εύκολα να διαπιστώσει με βεβαιότητα αν έγιναν με το ίδιο όπλο ή όχι. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με το σπαθί. Αν τα σπαθιά είναι διαφορετικά, τότε το ένα θα είναι περισσότερο ή λιγότερο κοφτερό από το άλλο, διαφορετικής κατασκευής το ένα από το άλλο, και συνεπώς θα προκαλέσουν διαφορετική ζημιά στα θύματα. Το συγκεκριμένο σπαθί προξένησε την ίδια ακριβώς ζημιά και στα τρία θύματα. Αυτό όμως πιστοποιεί ότι, πέρα από το σπαθί, και ο δράστης είναι ο ίδιος».

«Πώς το εξηγείτε αυτό;» τον ρωτάει ο αρχηγός.

«Όταν ο δράστης χτυπάει με το σπαθί, το σώμα του έχει μια συγκεκριμένη κλίση, η δύναμή του στο χτύπημα είναι συγκεκριμένη και ο τρόπος που χτυπάει συγκεκριμένος, επίσης. Δύο διαφορετικοί δράστες θα είχαν διαφορετική κλίση σώματος, διαφορετική δύναμη και διαφορετικό χτύπημα. Τα χαρακτηριστικά αυτά ήταν όμως και στα τρία θύματα τα ίδια».

«Είστε βέβαιος;» τον ρωτάει ο υπουργός.

«Η νεκροψία και οι εργαστηριακές μελέτες το τεκ-

μηριώνουν πέραν πάσης αμφιβολίας». Γυρίζει στον Σταθάκο και του λέει ήρεμα. «Απλώς, συλλάβατε λάθος ύποπτο, κύριε Σταθάκο».

Πέφτει μια απόλυτη σιωπή. Αυτό που κανείς δεν ήθελε να ακούσει, το είπε ο Σταυρόπουλος με τον ξερό τρόπο που τον χαρακτηρίζει.

«Αν έχουν έτσι τα πράγματα, εγώ είμαι υποχρεωμένος να αφήσω ελεύθερο τον Μπιλ Οκάμπα, μόλις πάρω την επίσημη ιατροδικαστική έκθεση» λέει ο Αναγνώστου και πιάνει το κεφάλι του με τα δυο χέρια.

«Πάντως, εμένα η γνώμη μου είναι να μη βιαστούμε» λέει ο Σταθάκος. «Στο κάτω-κάτω, ο Οκάμπα δε θα πάθει τίποτα, αν μείνει λίγο ακόμα στη φυλακή».

«Έχετε κάποια άλλη εκδοχή, που θέλετε να ερευνήσετε;» τον ρωτάει ο υπουργός.

«Αυτή τη στιγμή δεν έχω, αλλά τίποτα δεν αποκλείει τις συμπτώσεις. Όπως τίποτα δεν αποκλείει, ο τελευταίος φόνος να είχε σεξουαλικά κίνητρα».

«Κύριε Σταθάκο, σας το εξήγησε ο κύριος ιατροδικαστής» του λέει ο υπουργός, ενώ συγκρατεί την υπομονή του με τα δόντια. «Αποκλείεται, όλοι οι Αθανάσιοι Διάκοι της Αφρικής να έχουν μαζευτεί στην Ελλάδα και να αποκεφαλίζουν όποιον βρουν μπροστά τους».

«Όπως και να 'ναι, οι Άγγλοι δεν είχαν αμφιβολίες ότι αυτός είναι ο δράστης».

«Οι Άγγλοι έχουν μια αδυναμία στην ταχύτητα, γιατί τη θεωρούν αποτελεσματική, αλλά πολύ συχνά την πληρώνουν» του απαντάει ο αρχηγός.

«Έτσι σκότωσαν κατά λάθος και τον Βραζιλιάνο στο Μετρό του Λονδίνου, από υπερβολική σπουδή. Αφήνω πόσους σκότωσαν με την ταχύτητά τους στη Βόρεια Ιρλανδία».

Αυτό είναι, λέω μέσα μου. Ο Αρβανιτόπουλος ανακρούει πρύμναν και συμπλέει με τη γραμμή Σωτηρόπουλου περί Άγγλων. Άρα παίρνει τις αποστάσεις του από τον Σταθάκο και τον εγκαταλείπει στη μοίρα του. Ο Σταθάκος όμως δεν είναι απ' αυτούς που τα παρατάνε εύκολα.

«Ας του βάλουμε τουλάχιστον περιοριστικούς όρους, για να 'χουμε το κεφάλι μας ήσυχο» λέει στον ανακριτή.

Είναι ξεκάθαρο πού το πάει. Αν του βάλει ο ανακριτής περιοριστικούς όρους, σημαίνει ότι οι υποψίες δεν εξαφανίστηκαν τελείως, άρα και εμείς δεν κάναμε τελείως λάθος.

«Τι είδους περιοριστικούς όρους;» τον ρωτάει ο Αναγνώστου.

«Να του απαγορευθεί η έξοδος από τη χώρα ώς το πέρας των ερευνών και να του επιβληθεί χρηματική εγγύηση».

«Το πρώτο μπορώ να το κάνω. Το δεύτερο αποκλείεται» του απαντάει κατηγορηματικά ο Αναγνώστου. «Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε ούτε με το Βατοπέδι ούτε με τη Ζίμενς. Έχουμε να κάνουμε με φόνο. Και ένας ύποπτος για φόνο ή είναι ύποπτος με επιβαρυντικά στοιχεία και τον κρατάς προφυλακισμένο ή δεν είναι, οπότε τον αφήνεις ελεύθερο. Ξέρετε τι εστί Λεωνίδης; Αν του επιβάλω χρηματι-

κή εγγύηση, ο Λεωνίδης, θα μας γκρεμίσει την Ευελπίδων στο κεφάλι. Ακόμα κι αν εγώ συναινύσα, ο εισαγγελέας θα την απέρριπτε χωρίς δεύτερη κουβέντα».

Ο υπουργός γυρίζει στον Γκίκα. «Θα ήθελα να ακούσω και τη δική σας γνώμη, κύριε Γκίκα».

Ο Γκίκας κάνει πως ζυγιάζει τα λόγια του. Είμαι βέβαιος ότι τα έχει ετοιμάσει από το γραφείο του, αλλά θέλει να υπογραμμίσει τη σοβαρότητα της κατάστασης. «Φοβάμαι πως θα πρέπει να παραιτηθούμε από την εκδοχή της τρομοκρατικής ενέργειας, κύριε υπουργέ».

«Πού το στηρίζετε αυτό;»

«Πρώτον, στο ότι ο δολοφόνος έχει στόχο έναν συγκεκριμένο επαγγελματικό κλάδο: τον τραπεζικό. Δεν υπάρχουν όμως, ούτε και υπήρξαν, τρομοκράτες που να επιτίθενται σε έναν συγκεκριμένο επαγγελματικό κλάδο. Δεύτερον, τρομοκράτες που να σκοτώνουν με σπαθί δεν υπάρχουν στην ιστορία της τρομοκρατίας. Οι τρομοκράτες σκοτώνουν με όπλα ή με βόμβες. Μολονότι θεωρούν αυτό που κάνουν ένα είδος σταυροφορίας, δε σκοτώνουν όπως οι σταυροφόροι. Τρίτον και τελευταίο: μετά από τρεις φόνους δεν έχουμε προκήρυξη. Συνεπώς, πρέπει να αρχίσουμε να ψάχνουμε αλλού».

Ο υπουργός δε σχολιάζει αυτά που άκουσε, αλλά γυρίζει σ' εμένα. «Εσάς ποια είναι η γνώμη σας, κύριε Χαρίτο;»

«Πιστεύω ότι οι δολοφονίες και η προτροπή, να μην επιστρέφει ο κόσμος τα δανεικά του στις τράπε-

ζες, είναι έργο του ίδιου δράστη. Ο δράστης δεν είναι τρομοκράτης, είναι κάποιος που έχει πάθει ζημιιά από τις τράπεζες και εκδικείται. Η γνώμη μου είναι ότι με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, θα ξαναχτυπήσει: ή με φόνο ή με καινούργια αφίσα. Θα πρέπει να βιαστούμε, γιατί όσο έχει λυμένα τα χέρια, μπορεί να κάνει μεγάλη ζημιιά σε περίοδο κρίσης».

Ο υπουργός περιμένει λίγο, μήπως ακουστεί κάποια διαφωνία ή άλλη άποψη. Κανείς δε μιλάει, και αποφασίζει να συνεχίσει.

«Ωραία, ας ακολουθήσουμε την εκδοχή του δολοφόνου που θέλει να εκδικηθεί τις τράπεζες, να δούμε πού θα μας βγάλει. Αν στο μεταξύ εμφανιστεί κάποια προκήρυξη, μπορούμε ν' αλλάξουμε πορεία». Σταματάει και γυρίζει σ' εμένα και στον Γκίκα. «Θα πρέπει να κάνετε κάθε δυνατή προσπάθεια, για να τελειώνουμε πριν μπλέξουμε άσχημα με τον τραπεζικό κλάδο. Βέβαια, επίσημα δε λέμε ότι παραιτούμαστε από την τρομοκρατική ενέργεια, αλλά ότι ερευνούμε όλες τις πιθανότητες. Αυτό, όχι μόνο σαν γραμμή άμυνας, αλλά και για να καθησυχάσουμε τους ξένους, που στην Ελλάδα βλέπουν μόνο την τρομοκρατία». Κάνει μια παύση και γυρίζει στον ανακριτή.

«Πώς δικαιολογούμε ότι θα αφήσουμε ελεύθερο τον ύποπτο;»

«Εμείς δε δικαιολογούμε τίποτα. Οι δικαστικοί δεν κάνουν δηλώσεις στον τύπο».

Είναι ανακουφισμένος, γιατί μας πέταξε το μπαλάκι. Ο υπουργός το πιάνει και γυρίζει στον αρχηγό.

«Να το τονίσεις ιδιαίτερα ότι αφέθηκε ελεύθερος με απαγόρευση εξόδου από τη χώρα».

Ο αρχηγός καταλαβαίνει ότι αυτός θα βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά και περιορίζεται να κουνήσει το κεφάλι του. Ο υπουργός σηκώνεται από την καρέκλα του, που σηματοδοτεί το τέλος της σύσκεψης.

«Να ετοιμάσεις γραφείο για την Κούλα. Από αύριο θα είναι στη διάθεσή σου» μου λέει ο Γκίκας, καθώς χωρίζουμε στην πύλη του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη.

Το να μένεις στην απόξω έχει και τα καλά του, το 'παμε. Ο Γκίκας μπαίνει στο αυτοκίνητό του για Αλεξάνδρας, και εγώ στο περιπολικό για το Κορωπί.